

§. III. Ex his nunc liquet, quod si loquens certas & claras animo teneat ideas, si soni sint apti usuque recepti, si denique reliqua sint ita comparata, ut eadem in audientis mente excitetur idea quæ in loquente est, *sermo perfectus* dici mereatur; Sin minus, & in altero horum deficiat, *imperfectio* arguendus sit. Hi *defectus* latius sese diffundunt, quam quidem vulgo suspicamur, quorum bene *multi* sunt, quos emendare humana prohibet imbecillitas.

§. IV. Illi soni, quibus nulla vis subiecta est, psittacorum & corvorum æmulo murmuri comparandi sunt, & quidvis potius quam veræ voces dicendi. Aut si quis adhibeat verba usu receptissima, quibus etiam alii certas ideas indigent, si tamen ipse eas ignoret, revera nihil dicit & *soni* sunt *inanes*. Quamvis enim hæc vocabula apta sint, in aliorum animis consuetas ideas excitare, cum tamen iisdem ipsemet careat, cogitata sua cum aliis non communicat, sed *scopo suo excidit sermo*.

§. V. Cujusmodi inanium sonorum ingens numerus in *philosophia* pariter ac *communi vita* sese nobis offert. Virtutes attractrices, assimilatrices, magneticæ, antipathia, sympathia, instinctus, cet. quid aliud sunt, quam ignorantia involucria & impedimenta veræ eruditionis? Hos similesque terminos scholasticorum filii pro mysteriis & sublimiori philosophia venditant, eodem quoque situ collocant, ac si iis aliquid significaretur, & data occasione promte edisserunt. Qui tamen, si forte interrogentur, quid sibi illis velint, vel obmutescunt, manifesto indicio, se nullas aut non satis claras vocibus subiecisse ideas; vel quæstionem inepte repudiant, tanquam fixa & rata aut naturalis foret terminorum significatio; aut denique qualitatem occultam vel æque obscura